

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 28. december 2015, številka 10, letnik IV

Gost iz Talijinega hrama: »Človek sam po sebi ni zloben«

Fotoreportaža: Gledališki del noči branja

Knjižni predlog: Prijateljstvo ne pozna ovir

Se kdaj vprašate, kaj pomenijo vaše sanje?

Biatlon na Pokljuki: Ponosni na slovenske tekmovalce

Področno šolsko tekmovanje v košarki

Upokojenci na obisku: Lepi spomini na sodelavce in učence

Igrača za vsakega malega junaka

Pravljični december v nših podružnicah

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 28. december 2015, številka 10, letnik IV

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Zarja Nemec, Jakob Pirš, Nika Jančič, Tjaša Ravnikar, Tjaša Gradišnik, Nina Zupanc, Barbara Grešak, Lea Šafarič, Sara Čopar, Ajda Kostevc, Zala Tausas, Lara Pavčnik, Katja Pajk, Tina Vorina, Karin Vodišek, Ana Grbić, Nika Pušnik, Mark Beltram, Žiga Rak, Davor Klezin, Nik Vodišek, Žiga Belej, Žiga Novak

Naslovnica: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

GOST IZ TALIJINEGA HRAMA

»Človek sam po sebi ni zloben«

Rok Matek, naše gore list, je širši javnosti postal bolj znan po vlogi v TV-nadaljevanki Usodno vino. Ob obisku na noči branja je prijazno privolil tudi v pogovor za šolski časopis.

Ste gledališki in filmski igralec. Študirali ste na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Zakaj ste se odločili ravno za ta študij?

Moram priznati, da sem že od nekdanj – že ko sem bil v osnovni šoli – zelo rad nastopal. Recimo pri folklori oziroma pri šolskih prireditvah. Tudi kakšno dramsko igrice sem že napisal in zelo veliko sem hodil v gledališče. Vedno znova se mi je zdelo presenetljivo, zakaj z zanimanjem gledam dva človeka oziroma dva igralca, ki se pogovarjata na odru, zakaj me to kot gledalca zanima in zakaj se ob tem smejim, jočem ... Zato sem se odločil, da bom to poskusil. In potem sem šel na sprejemne izpite in jih tudi naredil. In zdaj vem, zakaj sta dva človeka na odru zanimiva.

Prejeli ste tudi študentsko Severjevo nagrado. Kaj vam pomeni?

No, to je bilo zagotovo nekaj najlepšega. To, da sem v tretjem letniku akademije dobil študentsko Severjevo nagrado, je pripomoglo k temu, da sem dobil Zoisovo štipendijo, ki sem jo prejemal, dokler nisem diplomiral. Hkrati je bila nagrada res veliko priznanje za lepo delo, ki sem ga opravljal na akademiji, zlasti zato, ker mentorji odločajo o tem, katerega študenta bodo predlagali. Vsekakor je to velik kompliment, velika nagrada.

Kdo vas je navdušil za igranje? Se spominjate svojega prvega nastopa?

Svojega čisto prvega nastopa se še spominjam. Bil je v osnovni šoli, in sicer še v Rečici pri Laškem. Mislim, da je šlo za eno tistih proslav, kjer sem citiral kakšno pesmico, tudi s folkloro sem veliko plesal, potem sem začel že tudi kakšne programe voditi. Vzornika ali vzornice niti nisem

imel, čeprav se mi je gospa Nataša Barbara Gračner vedno zdela zelo zanimiva in sem jo zelo rad gledal.

Igralski poklic se v marsičem razlikuje od drugih poklicev. Kako bi opredelili njegove posebnosti oziroma prednosti?

Če začnem recimo pri posebnostih ... Med njimi je na primer delovni čas. Od ponedeljka do petka ne delam recimo od sedmih do štirih popoldne, kot je to pri drugih poklicih, ampak začnem ob desetih dopoldne in delam do dveh popoldne, ko je vaja.

Kar je na nek način prednost, ker lahko zjutraj malo dlje spim. Potem sem od druge ure popoldne do sedme zvečer prost. V tem času se malo spočijem, ponovim besedilo in zvečer potem spet od sedmih do približno enajstih delam. Takšen delovni čas se mi zdi čisto v redu, saj je razdeljen na dva dela, da lahko v miru analiziram dopoldansko vajo in premislim, katero novo idejo bom preizkusil na večerni vaji. Čeprav je težko recimo po drugi strani, ker so predstave zvečer in moram imeti vrhunec energije takrat. Ko pridem

domov, včasih bedim tudi do enih, ker ne morem zaspati, če spijem recimo kavo pred predstavo. Zato je dobro, da lahko zjutraj malo dlje spim. In še nekaj vam bo zelo všeč – poletne počitnice imam tako kot vi. Julija in avgusta ne delamo, saj so gledališča zaprta, tako da v bistvu delamo od prvega septembra do zadnjega junija. Torej je prednost tudi to, da imamo poletne počitnice, slabost pa je, da si med letom ne moremo kar tako dopusta vzeti. Ne morem recimo reči, da me v ponedeljek in torek ne bo v službo, ker grem na Krvavec.

Odrske deske najbrž zahtevajo drugačen igralski pristop kot igra v filmu. Kaj od

omenjenega vam je ljubše? Kaj je za vas osebno zahtevnejše?

Zdaj sem že šesto leto zaposlen v gledališču in mi je to bistveno, bistveno bolj zanimivo. Sploh ker imam ljudi neposredno ob sebi, vidim njihovo reakcijo, se pravi, da se predstava tudi spreminja, je živ organizem. Predstava ni nikoli enaka drugi, zato mi je ta način veliko bliže. Čeprav mi film in kamera absolutno nista čista španska vas, je drugače, moraš drugačne principe uporabljati. Če se v filmu zmotiš, ustavijo, rečejo v redu, posnemimo še enkrat ... V gledališču pa se nasmeješ in greš naprej.

Trenutno vas gledamo v telenoveli Usodno vino. Kako bi opisali svoj lik v njej? Kako gledate nanj?

Seveda se glede tega lika pogosto pojavlja vprašanje, kako lahko igram takšnega negativca, takšnega zoprnega človeka. Lahko na primer povem, kako se takšen lik igra. Ko sem dobil scenarij, sem moral najti njegove težave. S čim ima probleme, zakaj je jezen, zakaj je takšen človek ... Najbrž se boste strinjali, da človek sam po sebi ni zloben. Mora imeti nekaj zadaj, da ima neke vzgibe zlobe. In tako sem v bistvu tudi pri njem našel razlog. Hoče imeti svoj prav in ima svoje vzgibe, s katerimi izsiljuje, se grdo obnaša, fizično obračunava in tako naprej. Ima pač težave. Robert Recer ima težave v življenju, ki bi jih moral reševati, a jih ne zna, ne zna jih reševati z ljudmi okrog sebe. Verjetno bi jih moral reševati v kakšnem zdravstvenem domu ali kaj podobnega. V bistvu je takšna oseba v nadaljevanki zato, da se pokaže ljudem, da problemi in takšni ljudje obstajajo.

Kako so Roberta Recerja sprejeli vaši domači in prijatelji, ki niso igralci?

Moram priznati, da sem od nekaterih, ki me poznajo, dobil komentarje, da mi ta vloga absolutno ne pristaja, ampak mislim, da bi to rekli vsakemu človeku, ki bi to vlogo vzel, saj je tako negativna. Drugače pa moram reči, da kar redno

spremljajo in da so nekateri kar precej presenečeni, ker je vloga zelo nesramna in drugačna od mojega karakterja. Ravno zato sem se moral zelo truditi, kako jo odigrati. Je v bistvu zahtevna karakterna vloga, ki potrebuje veliko razmisleka pri upodobitvi.

Igralec se mora vživeti v vlogo, ki jo igra. Kako se vživite v vloge, ki so v popolnem nasprotju z vašo osebnostjo? Obstaja kakšen način, s katerim si pomagata?

Kot sem že prej omenil, poiščem vzgibe, s čim ima lik probleme. Igram pa recimo tudi pridnega Petra, ki ga zagotovo poznate, pri čemer v tem primeru čisto drugače pristopim. Grem čisto iz neke igrivosti, pri čemer moram najprej lik telesno najti, da je neka posebnost, način transformacije, način hoje, način drže, njegov glas, kako bo govoril, kako bo izgovarjal besede, potem pa seveda pomagajo maska, kostum, lasulja ... in tako se potem zgradi lik do končne podobe predstave.

Ali je vloga pri Usodnem vinu vaša prva filmska vloga ali ste že kdaj prej igrali v filmu?

Pred tem sem imel že nekaj manjših filmskih vlog. Tudi v nekaj reklamah sem se pojavil, a Usodno vino je moj prvi večji filmski projekt.

Igralski poklic je zagotovo povezan z ogromno zanimivimi dogodki. Nam lahko zaupate kakšno zanimivo oziroma zabavno gledališko izkušnjo?

Pri predstavah je ponavadi zelo veliko teksta. Lahko se zgodi, da ga pozabiš. Za gledalce je recimo to tri sekunde, za igralca se pa zdi, kot da so tri ure, ker ne ve, kako naprej, kaj narediti, kako nadaljevati predstavo ... Potem se je recimo pri eni predstavi zgodilo, da sem na odru rekel, da sem rojen na primer novembra, ker je lik imel takrat rojstni dan. In gledalci so na glas komentirali, da sem škorpion.

Gledališko delo je zelo razgibano. Katera vloga, ki ste jo igrali, vam je ostala najbolj v spominu? Zakaj?

Mislím, da mi je najbolj ostala v spominu vloga Andreja v Treh sestrah od Čehova. Potem recimo tudi vloga fanta, ki želi politično uspeti in je zelo ambiciozen. V drugem letniku sem na primer tudi igral v drami, v kateri smo štirje sošolci šli na dom k svoji profesorici. Pred maturo smo šli po maturitetne pole za matematiko, da bi vsi pet pisali. Ona je seveda rekla ne in tako se je začela drama.

Igralci morate imeti dobro spominsko kondicijo. Je to prirojena lastnost ali se jo da osvojiti z vajo?

Se da. Zelo se jo da osvojiti z vajo. Nekoč je prišel k meni natakár in mi rekel, da me kot igralca zelo občuduje, ker si toliko teksta zapomnim na pamet. Odgovoril sem mu, da sam občudujem, kako lahko on na eni roki tri krožnike prinese. Gre za obrt. Če si dolgo član obrti, dobro delaš. Če imaš sistem, po katerem delaš, lahko veliko hitreje recimo osvojiš tekst. Pri Usodnem vinu se teksta zaradi velike količine zelo hitro naučim. V bistvu ga enkrat preberem in ga že znam. Gre torej tudi za fotografski spomin.

Igralec lahko hkrati igra več različnih vlog v določeni predstavi, kar je lahko naporno. Kakšne so vaše izkušnje?

Ravno zdaj imam Roberta Recerja iz Usodnega vina, poleg tega trenutno pripravljám predstavo, v kateri bom igral žensko, Korošico, igram tudi v otroški predstavi, in sicer pridnega Petra. Zelo veliko je različnih materialov. Včasih je malo naporno od tega in mi zmanjka energije ... V tem primeru rabim veliko miru in tišine okoli sebe.

Niste samo igralec, ampak se ukvarjate tudi z glasbo. Med drugimi sodelujete v glasbeni skupini Vatomica. Lahko poveste kaj več o njej?

To je v bistvu skupina, v kateri smo ljudje, ki iščemo različne načine in pristope, tisto, kar nas v glasbi zanima, gre za zelo eksperimentalno glasbo, rokersko, metalno glasbo. Jaz posnamem vokale, Sebastjan Bartol naredi aranžmaje, tako da malce preizkušamo in delamo neke projekte oziroma snemamo album.

Pred časom ste sodelovali tudi s Folklorno skupino Lipa iz Rečice ...

Res je. V bistvu sem še njen član. Mislím, da je za mano dvajset let aktivnega plesanja. Naučil sem se veliko dobrih stvari, čiste osnove ritmike, plesa, večglasnega petja, kar je za poklic igralca zelo dobrodošla zadeva, ni pa nujna.

Ali imate kakšnega vzornika? Si morda želite igrati s kom od starejših igralcev?

Moram reči, da je Slovenija na srečo tako majhna, da mi je v tem času uspelo skoraj vse spoznati, bolj kot ne z večino od njih tudi igrati v kakšni drami, v mestnem gledališču, tudi v mladinskem, tako da bi si bolj želel igrati s katerim tujim igralcem.

Verjetno nimate veliko prostega časa. Ko ga imate – kako počivate, kaj vam predstavlja sprostitev?

Moram priznati, da po takšni količini dela, ko se mi začne prosti čas, sploh ne vem, kaj bi sam s sabo počel, zato se moram zelo organizirati. Zelo rad recimo hodim v hribe, to mi je relaksacija, potem grem zelo rad v savno, zelo rad plavam, potem si privoščim kakšne kopel, da se malo sprostím ... Moj poklic je v bistvu način življenja in ko imam prost dan, grem zvečer na primer v kino kakšen film pogledat.

Kaj bi svetovali mladim, ki jih veseli nastopanje oziroma igranje?

Svetoval bi jim, naj se čim bolj zanimajo za vsa področja umetnosti, za slikarstvo, arhitekturo, glasbo, naj čim več hodijo v gledališče, čim več filmov naj si ogledajo, spremljajo, kaj se dogaja na sceni ... In seveda naj sledijo svojim željam.

NOČ BRANJA 2

Gledališki del noči branja

KNJIŽNI PREDLOG

Prijateljstvo ne pozna ovir

Knjiga Deček v črtasti pižami, napisana izpod peresa irskega pisatelja Johna Boyna, bo všeč vsem tistim, ki imajo radi iskrene in žalostne zgodbe. Dogaja se v enem najbolj mračnih obdobjih človeštva – med drugo svetovno vojno. Takrat so se dogajale velike grozote, med katerimi so bili tudi masivni poboji Židov.

Knjiga opisuje življenje devetletnega dečka Bruna, ki je najprej živel v Berlinu s svojo mamo, sestro Gretel in z očetom. Oče je imel pomembno vlogo v nemški vojski, zato so se morali preseliti v veliko hišo daleč od Berlina. Bralec lahko opazi, da je imel glavno vlogo v družini oče, saj je bila mama proti selitvi, vendar jo je uspel prepričati. Oče je imel zelo trdo vzgojo, mama pa je bila veliko bolj ljubezniva. Bruno je bil zelo nesrečen v novem domu in se je odločil, da bo šel raziskovat okolico. Za njihovo hišo je bila žičnata ograja. Opazimo, da je mama vsekakor imela prav, da to ni primeren kraj za bivanje otrok, vendar je vseeno prevladala očetova volja. V daljavi je Bruno zagledal stavbe s tovarniškim dimnikom in množico ljudi, oblečenih v črtaste pižame.

Pisatelj tako dobro opiše okolico in dogajanje, da se bralec zlahka zlije z zgodbo in podoživi kraj, kot da je tam. Takoj ko je Bruno imel priložnost, je vprašal očeta, kdo so ti ljudje. Ni dobil pravega odgovora in tudi izvedel ni, da je v enem najhujših taborišč, v Auschwitzu. Bralcem se bo Bruno zasmilil, saj je imel zelo žalostno življenje blizu najhujših taborišč, daleč stran od svojih prijateljev. Vsak dan je moral opazovati tudi svojo mamo, ki je bila nesrečna in je veliko jokala. Naslednjih nekaj dni je Bruno pridno raziskoval okolico žičnate ograje in na drugi strani igraje zagledal dečka. Ime mu je bilo Šmuel in bil je rojen na isti dan kot Bruno. Bil je zelo suh, brez las in zelo žalosten. Bil je Žid, ampak tega Bruno še ni mogel razumeti. Kot tudi ni mogel razumeti, da njegov oče pobija Žide. Spoprijateljila sta se in Bruno mu je prinašal hrano. Šmuel se je končno smejal in zaupala sta si vse. Bralca bo očaralo njuno iskreno prijateljstvo, ki ga ni zaustavila niti žičnata ograja. Dnevi so tekli, Bruno je bil srečen,

da ima prijatelja, mama pa nesrečna, saj je vedela, da to ni primeren kraj za otroka. Na koncu ji je le uspelo prepričati očeta in padla je odločitev, da se bodo mama, Bruno in sestra Gretel odselili nazaj v Berlin. Bruno je ostal tako še samo en teden in želel ga je preživeti s Šmuelom. Toda štiri dni je hodil na mesto, kjer sta se videvala s Šmuelom, in ni ga bilo. Bruno je zelo skrbelo. Nekega dne se je Šmuel končno prikazal. Bil je zelo žalosten, saj ni našel svojega očeta. Bruno se je odločil, da mu ga bo pomagal poiskati, in fanta sta skovala načrt. Bruno je oblekel črtasto pižamo, ki mu jo je dal Šmuel, in šla sta iskat očeta. Naenkrat so se v taborišču prikazali vojaki in odpeljali nekaj ljudi, med katerimi sta bila tudi Bruno in Šmuel. Rekli so jim, da se gredo tuširat, v resnici pa so jih odpeljali v krematorij.

Pisatelj zelo dobro opiše krutost druge svetovne vojne, kjer ni bilo pomembno, ali je šlo za otroka ali ne, človeka so ubili, ker je bil druge vere ali morda rase. Njuno prijateljstvo se je končalo tako, da sta dečka, ki sta se rodila na isti dan, tudi umrla na isti dan. Seveda so Brunovi starši kmalu ugotovili, da Bruna ni, in so ga iskali. Iskal je oče, iskala je vojska, vendar ga niso našli. Ob ograji so našli Brunova oblačila in spoznali, da je umrl. Oče si ni mogel oprostiti, enako tudi mama ne. Umrl je nedolžen deček, čigar oče je imel na vesti grozna dejanja. Bruno in Šmuel nista bila kriva, da sta se znašla v Auschwitzu. Za to so bili krivi odrasli, ki so se igrali igrice, nerazumljive otrokom z nedolžnimi in s poštenimi mislimi. Mama in Gretel sta se preselili nazaj v Berlin, oče pa je še naprej služil vojski. Toda od žalosti tudi oče ni mogel več opravljati službe, kot bi moral, zato so ga premestili. Zgodba se konča tragično, vendar v sebi vsebuje pomembno sporočilo. Za prijateljstvo ni pomembna barva kože, tudi ne vera in to, od kod prihajamo, kdo smo in kdo so naši starši. Pomembna sta iskrenost in zaupanje, vsaj takšna, ki sta ju imela Bruno in Šmuel.

Nika Jančič

Se kdaj vprašate, kaj pomenijo vaše sanje?

Ko se zjutraj zbudimo in se spominjamo sanj, se velikokrat vprašamo, kaj pravzaprav pomenijo. Njihovo proučevanje je zanimivo početje. Razkrije nam precej stvari o našem duševnem in čustvenem stanju. Sanj ni preprosto razložiti, saj dogodki, ki se nam pripetijo v njih, le redkokdaj pomenijo, kar na prvi pogled prikazujejo. Kadar analiziramo svoje sanje, jih je najbolje zapisati na papir in se spomniti podrobnosti, kajti ravno te so ključ do dobre analize sanj. Pomen takšnih sanj kasneje povežemo s svojim življenjem. Ta mesec bomo razložili, kaj pomeni, če v sanjah nastopajo živali. Naj bodo konj, pes ali lev – živali utelešajo naše značajske lastnosti.

ŽABA

je najbolj plodna dvoživka, v krščanstvu je znamenje stvarjenja in vstajenja, posvetitve in preobrazbe, saj se razvije iz paglavca. Znan je tudi pravljичni motiv princa, spremenjenega v žabca, ki si človeško podobo povrne šele, ko junakinja zgodbe prestane preizkuse. V sanjah je simbol preobrazbe ali vstajenja. Predstavlja ponovni začetek in napoveduje pozitivne spremembe. Žabe so kot simboli velikokrat povezane z intuicijo, s sposobnostjo, da stvari zaznamo s šestim čutom, in z zmožnostjo, da se spretno premikamo med svetovi (žabe so dvoživke) ter na nek način dojemamo več razsežnosti bivanja.

KONJ

Sanje, povezane s konji, ponavadi pomenijo nekaj dobrega. O njih sanjajo namreč ljudje s skritimi talenti in z močnimi strastmi. Zelo malokrat se je zgodilo, da bi o konjih sanjali ljudje, ki jih je strah življenja in nad njim nimajo nadzora. Konj je simbol moči, poguma, uspeha, čiste energije, vznemirjenja in upanja, zato poredko pride v sanje nesrečnih in obupanih ljudi. Če pa že, je to vsekakor glas, ki nagovarja k dvigu življenjske moči. Švicarski psihiater Carl Jung jih je povezal z visoko plodnostjo.

PES

Pes ima v sanjah različne vloge, zato je od sanjske situacije odvisno, kako nanj gledamo. Lahko ga vidimo kot svojega zvestega prijatelja, ki nas spremlja v dobrem in slabem, ali pa nas s svojo nepokornostjo opozarja na neuravnoteženo naravo. S svojim laježem ali renčanjem vzbuja pozornost, da bi končno spregledali, katere svoje lastnosti zanemarjamo, ali uvideli, zakaj smo prizadeti.

MAČKA

Mačka slovi po tem, da je lahko hkrati prijazna in prebrisana, je samostojno bitje, tako da pogosto simbolizira tudi intuicijo in občutek za svobodo. Lahko je tudi svojeglava ali prijazna, le kadar je to dobro zanjo. Simbolizira moč in spretnost, zlorabo dobrin tega sveta, s čimer v sanjah izraža premišljenost, domiselnost in greh. Predstavlja ženski princip, je zaščitnica ognjišča, ki ga včasih spremljata smola ali nesreča. V sanjah predstavlja neobvladljivo osebo, ki z žametnimi tačkami doseže svoj cilj, zgrabi plen in ga več ne spusti, je izrazito individualna, egoistična, kruta, čutna, samostojna in nestanovitna. Mačka je lahko tudi igriva in s tem izraža uglajen značaj, ki mu zaradi njegovih krempljev kljub temu ni dobro zaupati.

VOLK

Volk v sanjah ponazarja duševne stiske in vse tisto neukrotljivo v nas. Volk kot osamljen nočni lovec lahko vzbuja tudi pogum in plemenitost, ki sta potrebna za iskanje samoizpolnitve. Predstavlja lahko tudi vsakdanje težave in probleme, bolj ali manj resne, ne pa nujno finančne narave. Pomeni tudi pogum, strašno zver, ki je zmožna uničiti verige in zapore, v naši kulturi pa je znamenje zla in tarča neusmiljenega in nespametnega lova. Volk lahko predstavlja tako osebo kot situacijo, ki se bo vpletla v naše življenje, kar povzroča valove stresa, ki segajo zelo globoko.

LEV

Ponos, radodarnost, ambicije so lastnosti ognjenega znamenja, kralja zaradi poklicanosti, igralca na vseh odrih obstoja. Skrivnost lepo ponazarja dvojni vidik zveri: divja, kruta, tiranska in strastna, vendar sposobna preobrazbe, če je podjarmljena in ukročena. V svoji kraljevskosti, moči in pravičnosti nastopa kot samovoljen, a radodaren oče. Lev je simbol življenja, mirne in vedre modrosti, ki se v sanjah izraža v suverenosti in vrlinah. V sanjah pomeni znamenje neukrotljive duševne energije, prisposodbo avtoritete in samostojnosti, strasti in absolutne moči, zaradi katerih lahko tudi zelo trpimo. Vzbuja lahko tudi ponos in druge občudovane kvalitete očeta, a tudi plemenske instinkte ali hrepenenje po pripadnosti.

KOKOŠ

Kokoš je simbol materinstva, a se tudi nanaša na kurjo pamet in pomanjkanje inteligence. Morda se brez potrebe gibljemo v pretirano zavarovanem okolju. V sanjah napoveduje zanimanje za nove stvari, prijetna srečanja, blagostanje in srečo v ljubezni. a na splošno kokoš razvrstimo med sanjske podobe, ki govorijo o zmedi, hrupu in plodnosti. Kokoš je simbol lepe, a spletkarske ženske.

SLON

Slon je velik, siv in težak, je simbol trdnosti in stabilnosti. Nekateri v njem vidijo ustreznico temačnih nevihtnih oblakov, nekateri mater Zemljo in zato smrt. Je simbol moči, modrosti in postopnega uspeha, trdnosti, blaginje, nespremenljivosti, neokornosti, ki izraža potrebo po materinskem bitju, v katerem bi našli zanesljivost. Želimo graditi na tem, da nam nič ne more do živega. Lahko tudi predstavlja nenavadno zahtevne projekte ali zelo pomemben dogodek. Simbolizira tudi modrost, moč, razumevanje in seveda presežno velikost. Nastopi lahko tudi kot poosebljanje spominske inteligence (sloni nikoli ne pozabijo), tu pa se pokažeta način upravljanja s podatki in številkami ter sposobnost razvrščanja dejstev.

MEDVED

Medved simbolizira krog življenja, v katerem lahko zavedno pridete do globokih spoznanj, hkrati pa predstavlja nevaren vidik nezavednega sveta in elementarnih sil, ki nazadujejo ali so zmožne le počasnega razvoja. V sanjah se izraža v negativnem vidiku nadrejene osebnosti, ki ima v sebi nekaj nevarnega in grozečega, ali v sebi skriva neko večjo vrednoto, ki jo morate vzeti resno. Prav tako simbolizira samoopazovanje, opazovanje svojega duševnega življenja, svoje duševnosti.

ŠKORPIJON

Škorpion je znamenje temačnosti, smrti in vstajenja. Je nemiren, je vulkanska magma, ki deluje podzemno, je gnitje semena, iz katerega vzklije novo življenje. Strast, ljubezen in obupano sovraštvo so zmožni pretresti in uničiti. Je znamenje za strup, tiha smrtonosna dejanja. Škorpion je prešel v sanjsko izročilo kot napoved sovraštva, prevare, izdaje. V sanjah simbolizira razpadanje in kvašenje, kot orodje maščevalnosti pa izraža nesrečo. Podzavest nas opozarja na skrivnega tekmeca, ki nam lahko škoduje. Večinoma ga sploh ne vidite, le veste zanj in se bojite njegovega žela.

PAJEK

Pajek izraža duševne iluzije, ki prekrivajo resnico, ali izraža skušnjave, na katere prežijo nevarnosti in povzročajo uničenja. Predstavlja tudi moči in življenjske sile, ki so povezane z medsebojnimi odnosi in izražajo odločnega, trmastega, a tudi premetenega človeka. pajek v sanjah pomeni, da smo se zapletli v njegove mreže. Prinaša dvojno simboliko: po eni strani ustvarjalnost in sposobnost, po drugi agresivnost. V Indiji je iluzija pojavnega sveta narisana kot tančica, kot pajkova mreža.

Katja Pajk, risba: Nina Zupanc

Žoga bum

Nik poda,
Roman odskoči,
žoga pod kombi skoči ...

Buuuuuum!

Žoga poči,
voznik po gasu skoči,
se hitro odpelje,
vse zataji.

Roman zbeži,
učiteljica se ustraši,
mi pa umiramo,
ker smešno je tako,
saj Roman se zaleti,
medtem ko hitro v šolo zbeži ...

Davor Klezin, Nik Vodišek, Žiga Belej, Žiga Novak

Risba: Špela Videc

Snakes

Snakes are dangerous,

very dangerous!

They can kill you in a minute.

Snakes don't sting,

no, they bite.

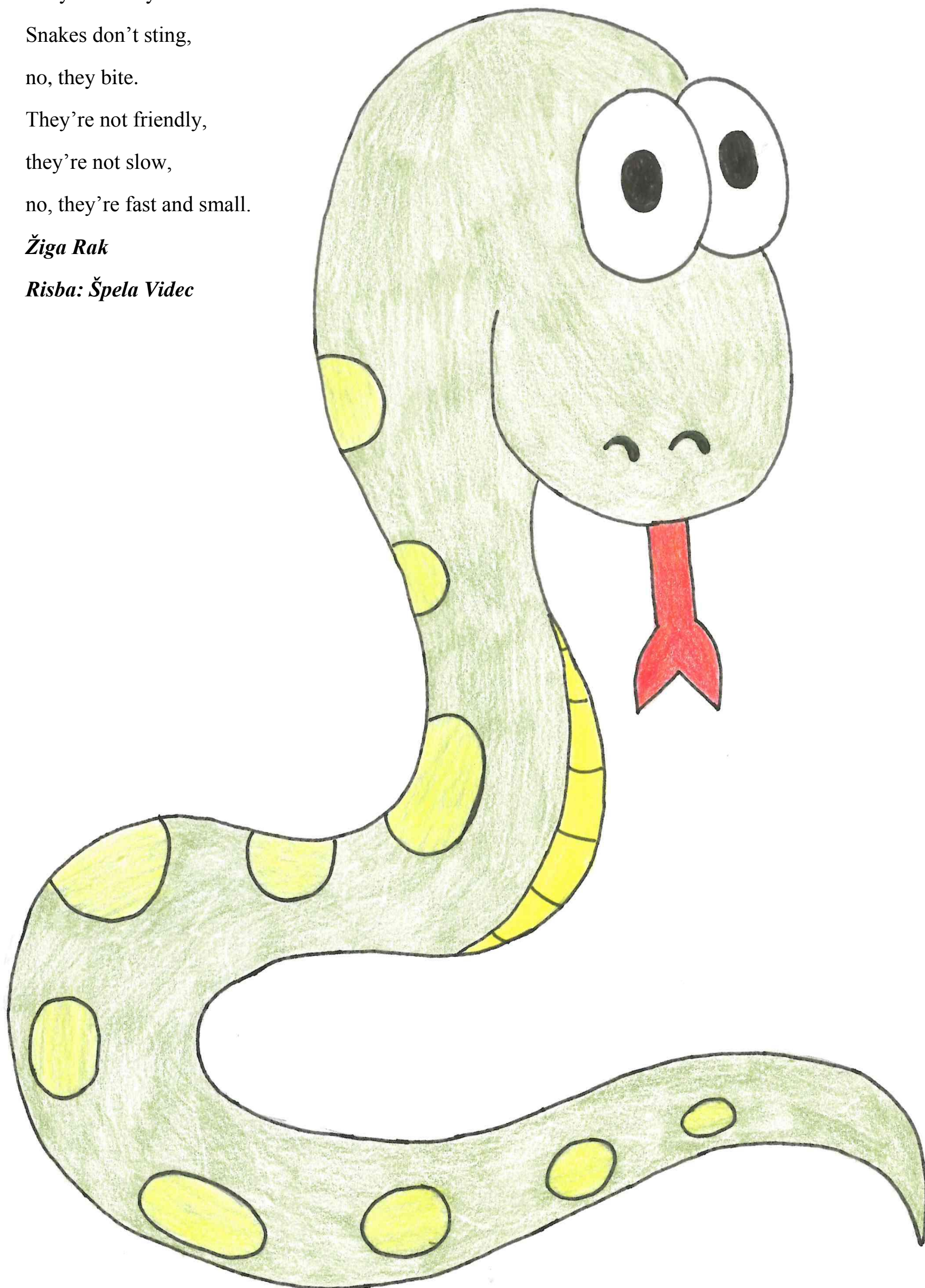
They're not friendly,

they're not slow,

no, they're fast and small.

Žiga Rak

Risba: Špela Videc

MŠ LAŠKO

Prijateljice

Nekoč so živele štiri najboljše prijateljice: Ana, Karin, Nika in Zoja. Vse so imele nekaj skupnega. Imele so rade konje in znale so narediti stojo. Nekega dne pa so se sprle.

Karin: »Ti si mi ukradla knjigo o konjih, Zoja!«

Zoja: »Ne, nisem!«

Nika: »Zakaj pa si bila po pouku pri Karinini torbi?«

Ana: »Ali si res bila pri Karinini torbi?«

Zoja: »Ja, no, to je res, ampak saj me poznate, nikoli ne kradem!«

Ana, Nika in Karin: »Ja, to je res, ampak rada imaš konje.«

Zoja: »To je res, ampak ne tako, da bi nekaj ukradla.«

Naslednji dan so bile spet prijateljice, dokler ...

Nika: »Tako sta nesramni, Ana in Karin. Kako sta mi lahko ukradli mojo igračo!«

Karin in Ana: »Kaj? Midve ukradli? Nikoli!«

Zoja: »Nehajta lagati. Zakaj pa sta potem bili pri Nikini torbi?«

Karin: »Ker sva šli na stranišče.«

Ana: »Ja, to je res, ampak nisva Niki ničesar ukradli, ker je najina prijateljica.«

Zoja: »Kaj pa jaz? Nisem vaša prijateljica?«

Karin in Ana: »Seveda si, obe sta najini prijateljici.«

Nika: »Ooo, vidve sta pa najini.«

Lukas: »Punce, pojdite na svoja mesta.«

Nika: »Zakaj?«

Mark: »Ker se bo kmalu začel pouk.«

Karin: »Gremo, hitro.«

Potem so bile spet prijateljice, dokler ...

Zoja: »Nika, sram te bodi, ukradla si mi ogrlico!«

Nika: »Ne, nisem!«

Ana in Karin: »Zakaj si potem bila pri Zojini torbi?«

Nika: »Čakaj malo, vsem nekaj manjka, kaj ne?«

Zoja, Karin in Ana: »Ja, zakaj?«

Nika: »Nobena od nas ni bila. Imam idejo, pogledjmo v Vesnino torbo.«

Ana: »Ja, dajmo!«

Nika: »Poglej naše stvari.«

Ana: »Pa res!«

Karin: »Vesna, zakaj si ukradla vse naše stvari?«

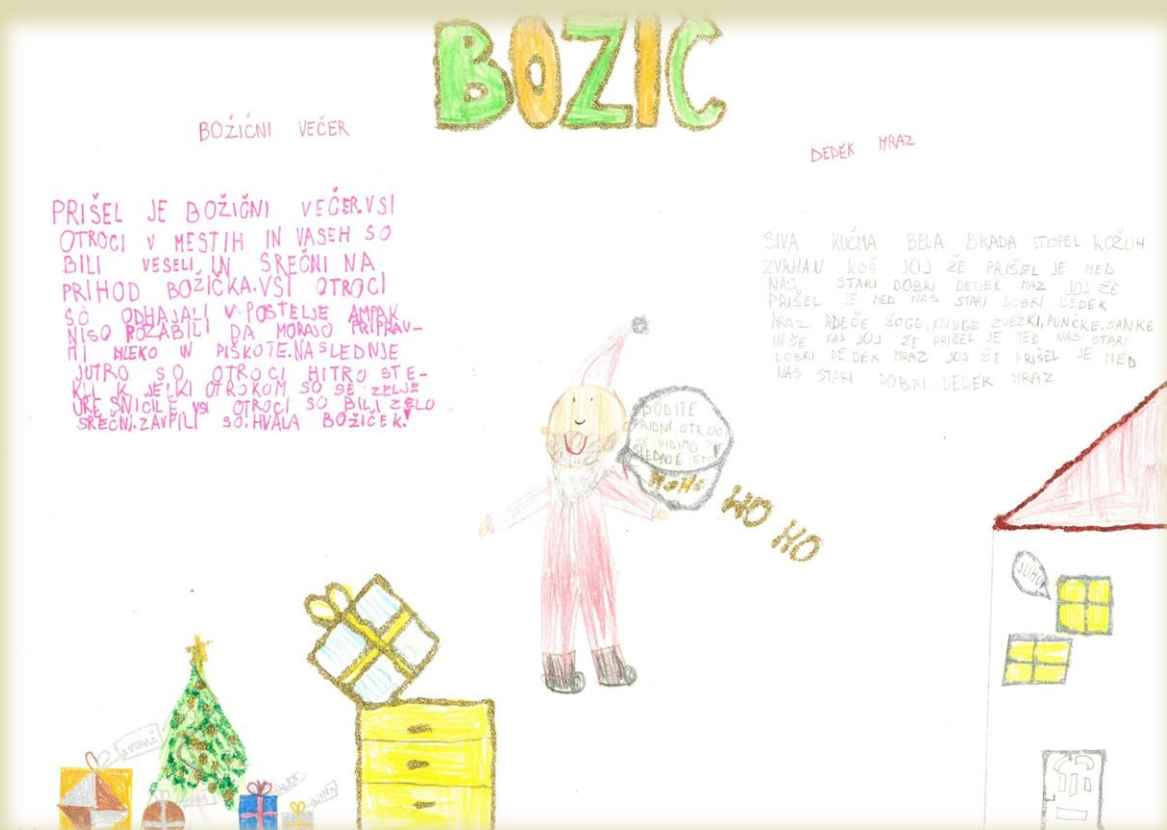
Vesna: »Ker sem bila ljubosumna na vas, ker se nikoli ne družite z mano.«

Ana: »Ja, to je res.«

Karin, Nika, Ana in Zoja: »Oprosti, Vesna, potrudile se bomo, da bo odslej drugače.«

Vesna: »Prav!«

Karin: »Pridite, gremo skupaj v knjižnico.«

Karin Vodišek, Ana Grbič in Nika Pušnik

BIATLON NA POKLJUKI

Ponosni na slovenske tekmovalce

Tudi letos smo se učenci predmetne stopnje v sodelovanju z Zavarovalnico Triglav odpravili na Pokljuko, kjer smo si v živo ogledali znan slovenski šport biatlon. Tekmovanje je trajalo od 17. do 20. decembra 2015. Mi smo se ga udeležili v četrtek, 17. decembra, ko so tekmovali znani slovenski biatlonski smučarji. Našo državo so zastopali Jakov Fak, Klemen Bauer, Miha Dovžan, Lenart Oblak in Rok Tržan. Zavarovalnica Triglav je možnost ogleda namenila kar dva tisoč šolarjem iz osnovnih šol in bili smo zelo ponosni, da smo bili med njimi.

Najprej smo se zjutraj ob 8.30 zbrali v šoli in odšli na malico. Nato so nas učitelji prešteli. Ob 9. uri smo se z avtobusom odpeljali proti Pokljuki. Na poti smo bili deležni tudi čudovitega pogleda na oddaljene Julijske Alpe in Karavanke. Vožnja je trajala približno dve uri. Med potjo smo imeli krajši postanek na bencinski črpalki, da smo si napolnili želodčke. Ob prihodu smo bili vsi malce živčni, saj smo komaj čakali začetek tekmovanja. Najprej smo čakali v dolgi vrsti, da so nam tamkajšnji delavci razdelili sendviče, ki smo jih pojedli v šotoru. Za boljše vzdušje pri malici nam je pel in igral na klavir nek gospod. Po malici smo odšli na tribune, ki so bile že čisto polne. A ni nam bilo več tako hudo, ko smo končno zaslišali voditelja oziroma komentatorja, ki je napovedal, da se bo tekma v biatlonu začela.

Vsi smo komaj čakali na začetek teka našega odličnega športnika Jakova Faka. Na vrsti je bil že tretji in ko se je peljal mimo nas, kar nismo mogli verjeti očem. Navijali smo, kričali in piskali za našega tekmovalca. Ko je začel tekMOVATI, je bila vsa tribuna na nogah, ne samo mi. 😊 Dolgo in nestrpno smo čakali, da je Jakov prismočal v naše vidno polje ob tarčah. Začel je streljati. Prvi strel je sicer zgrešil, a ta je bil le za ogrevanje, kajti vse

sledeče je zadel! A Jakov Fak ni edini, ki ga moram izpostaviti. Tudi Klemen Bauer je odlično

tekmoval in smučal ter celo prehitel Jakova. Ne smem pozabiti tudi na Miho Dovžana, Lenarta Oblaka in Roka Tržana, ki so tudi odlično poskrbeli za prepoznavnost naše države.

Ob koncu smo bili precej ponosni na tekmovalce in na to, da smo jih lahko prišli spodbujati v živo. Po tekmi smo se spet odpravili na avtobus in se odpeljali proti domačemu kraju. Seveda smo se med potjo spet ustavili, da smo pomalicali. V Laško smo prišli približno ob 18.30. Doma smo utrujeni, a zadovoljni legli v toplo posteljo.

Zarja Nemec, foto: Jakob Pirš

Zanimivosti

Pri tekmovanju v biatlonu tekmovalci smučajo na precej ozkih, 4-centimetrskih smučeh. Na hrbtu prenašajo puško za streljanje tarč v drugem delu proge. Tarč je 5. Če zgrešijo, tečejo dodatne kroge. Tekmovalci morajo skupaj presmučati 10 kilometrov in streljati v tarče.

Prvo tekmovanje v biatlonu, a na malce drugačen način, se je zgodilo na Pokljuki leta 1924. Tekmovalci so bili vojaki. Takrat so morali skupno preteči 25 kilometrov s puško na hrbtu (tehtala je 10 kilogramov) in še z nahrbtnikom (tehtal je 25 kilogramov).

ANKETA

Dan, ki je presegel pričakovanja

Na Pokljuki smo šolske novinarke stopile do dveh učenk in ju povprašale, kakšna so bila njuna pričakovanja, kako jima je bilo všeč, kdo je njun športni vzornik ... Ogovorile smo tudi bližnjo prodajalko na tržnici in za konec tudi učitelju športne vzgoje, ki je šel z nami, postavile nekaj vprašanj. Zanimalo nas je, kaj meni o projektu Zavarovalnice Triglav, ki učencem omogoča brezplačen ogled tekme. Seveda smo tudi njega vprašale, kdo je njegov najljubši športnik in o vtisih nasploh.

Nadja Slapšak: »Ko nam je razredničarka povedala, da gremo na tekmo, sem bila zelo vesela. Bilo je hladneje, kot sem si mislila. Moji favoriti so Jakov Fak in ostali. Njihovi rezultati mi niso bili ravno najbolj všeč, saj sem mislila, da bodo boljši. Na biatlon sem šla prvič in bilo je super!«

Tjaša Gradišnik: »Ta dan je presegel moja pričakovanja, bilo mi je zelo všeč. Moj športni favorit je Jakov Fak in pričakovala sem, da se bodo naši biatlonci bolje odrezali. Na koncu me je že zeblo, ampak vseeno je bilo super vzdušje. Na splošno sem si Pokljuko predstavljala drugače, kot s ej potem izkazalo. Ta dogodek se mi je vtisnil v spomin in vsekakor bi ga ponovila.«

Sara Tepinja (prodajalka): »Na biatlon v prvi vrsti pridem zaradi prodaje. Stojnice obiskujejo tako mlajši kot tudi starejši. Včasih sta bila moja športna favorita Tina Maze in Jure Košir, zdaj pa športa na splošno ne spremljam več veliko.«

Jože Zupan: »To, da Zavarovalnica Triglav, ki drugače veliko sodeluje s šolami, financira prevoz in biatlon, se mi zdi zelo prav. V bistvu je za zavarovalnico to tudi reklamni posel, obenem pa dela veliko reklamo za ukvarjanje s športom. Nenazadnje tudi učencem omogoči preživljanje enega zimskega dne v naravi in spoznavanje športne panoge, ki je tudi meni zelo všeč – predvsem zato, ker se dogaja v neokrnjeni naravi. Podpiram zunanje športe, še bolj pa se nagibam k temu, da se ljudje množično ukvarjajo z rekreacijo – kot sta gibanje v naravi in tek na smučeh. Tega je veliko premalo, zato se mi zdi ta poteza Zavarovalnice Triglav zelo dobra v teh časih. Sam spodbujam vse naše vrhunske športnike, še posebej tiste, ki jim šport postane način življenja. Zdi se mi zelo pohvalno, da bi zavarovalnica nadaljevala to in mogoče bi bilo prav, da bi se še druga podjetja spomnila na ta način promocije športa. To mislim tudi v vzgojnem smislu, da bi otroci spoznali šport in navijali za naše vrhunske športnike.«

Barbara Grešak, foto: Jakob Pirš

FOTOREPORTAŽA

Šport v neokrnjeni naravi

AFTER SHOOTING 1			
1	MALYSHKO D.	RUS	0 8:04.0
2	BJOERNDALEN O	NOR	0 +1.6
3	FAK JAKOV	SLO	0 +2.6
4	SLESINGR M.	CZE	0 +6.0
5	BOE TARJEI	NOR	0 +7.9
6	GARANICHEV E.	RUS	0 +8.1
7	MORAVEC O.	CZE	0 +10.8
8	DESTHIEUX S.	FRA	0 +15.4
9	BAILEY LOWELL	USA	0 +18.6

ŠPORT

Področno šolsko tekmovanje v košarki

V torek, 15. decembra, je bil v Vojniku finalni turnir področnega šolskega tekmovanja v košarki za starejše učence. Nanj se je po zmagi na medobčinskem turnirju in po drugem mestu na polfinalnem področnem turnirju uvrstila tudi ekipa naše šole.

Na finalnem turnirju je naša ekipa igrala zelo dobro in najprej gladko premagala II. OŠ Celje. V finalu je nato premagala še OŠ Vojnik z rezultatom 35:29. Tako je uspela osvojiti prvo mesto in se uvrstila na državno raven šolskega tekmovanja.

Na finalnem turnirju so za ekipo naše šole igrali Klemen Dečman, Anže Medved, Jon Bezgovšek, Boris Savković, Sebastijan Ojsteršek, Tilen Pasarič, Jaša Samec, Rok Pajk, Tilen Šraj, Denis Lipovšek in Žan Špiler. Na prejšnjih dveh turnirjih sta bila člana ekipe še Domen Vrščaj in Dominik Klezin.

Albin Simonič

UPOKOJENCI

Lepi spomini na sodelavce in učence

Ravnatelj vsako leto konec decembra povabi na krajšo pogostitev in druženje nekdanje delavce šole. Tudi letos je bilo tako. Mednje smo se pomešali tudi šolski novinarji in jih povprašali, kakšni so njihovi spomini iz časov službovanja v naši šoli.

Danica Friedl: Najbolj se spominjam tega, da sem imela v šoli pionirsko organizacijo, s katero smo organizirali ogromno dejavnosti, med drugim tudi morda vam bolj znano Veselo šolo. Skratka sodelovali smo na najrazličnejših prireditvah. Med drugim smo se povezovali tudi s šolo v Trsteniku. Predvsem mi je bilo všeč, da so se gojila prijateljstva med vsemi, ne glede na to, iz katere družine je kdo prihajal.

Vida Zorec: Spomini so zelo lepi tako na sodelavce kot na učence. Še vedno se rada vračam v šolo, kjer poklepetam z bivšimi sodelavci, predvsem v veselje pa mi je, da vidim učence, kako se razvijajo v pozitivni smeri.

Erika Krašek: Vtisov na delovni čas je ogromno in jih je kar težko strniti v en sam stavek. Po tolikih letih v pokoju se večinoma spominjaš le tistih lepih dogodkov. Imela sem čudovite sodelavke in tudi ravnateljice so bile v redu, nekatere so bile stroge, a vseeno je pouk potekal tako, kot mora.

Jožica Ratej: Učila sem učence na razredni stopnji, kar devet let pa sem bila ravnateljica, ampak vseeno so bili najlepši časi, ko sem delala z otroki, ki so bili kljub težkim razmeram in slabemu načinu življenja uspešni in so dosegali visoke uspehe. Tudi časi, ko sem bila ravnateljica, so bili lepi, kajti kolektiv je bil zelo prijeten. Tista češnja na vrhu torte je bilo, ko so našo šolo razglasili za eno najboljših v celjski regiji.

Sonja Purgaj: Bilo mi je izredno lepo. V spominu mi je najbolj ostal čas, ko sem bila v podaljšanem bivanju, kajti tam je vse potekalo bolj sproščeno.

Tjaša Gradišnik in Tjaša Ravnikar, foto: Jakob Pirš

BOŽIČNO-NOVOLETNI SEJEM

Le kdo se ne bi ustavil pri slastnih piškotih?

December je čas, ko je vsakdo praznično razpoložen. Zato smo tudi v naši šoli imeli božično-novoletni sejem. Imeli smo kar osem stojnic, na katerih smo svoje dobrote predstavljali učenci devetega razreda, ki bomo zbran denar porabili za valetu, zaključni izlet ...

Poleg nas so prodajali tudi učenci iz OPB in učenci iz oddelka NIS. Priprave so bile kar dolge, da smo sploh prišli do neke skupne besede. Vsi pa smo hoteli letos imeti nekaj drugačnega, izvirnega. Idej je seveda bilo ogromno, a vsega nismo mogli izvesti. Na stojnici 9.a-razreda se je vrtelo kolo sreče in za vsakim poljem se je skrivalo majhno presenečenje. Pri stojnici 9.b-razreda pa je dišalo po slastnih nutellinih

palačinkah. Poleg vsega omenjenega je bilo mogoče kupiti tudi veliko sladkih grižljajev, pico in seveda nepogrešljivo vročo čokolado. Med odmori sta v avli otroke razveseljevala tudi Božiček in zajček, ki sta delila bombone pridnim otrokom. Za piko na i smo učenci 9. razreda pripravili tudi srečelov, kjer so lahko ostali učenci zadeli vredne nagrade, med drugimi tudi računalnik.

Tjaša Gradišnik

PŠ VRH

Igrača za vsakega malega junaka

Otroci imajo zares veliko srce! V času obdarovanj in veselja vsi otroci niso deležni igrač v izobilju.

Dotaknile so se jih zgodbe otrok, ki si najrazličnejše igrače ob tem prazničnem času lahko le iskreno želijo. Naši učenci so bili v trenutku pripravljeni pomagati. Sami so sešili igrače iz blaga, ki jih bodo podarili otrokom iz socialno šibkejših družin. Gre za projekt Igrača za

vsakega malega junaka, ki ga organizira Društvo Pomagajmo odprtih src, kjer bo 150 otrok dobilo prav edinstvene igrače iz blaga. Med njimi tudi igrače, ki so jih s sočutjem in z iskrenostjo ustvarili naši učenci.

Klaudija Košenina

Zala Tausés, Lara Pavčnik

PŠ ŠENTRUPERT

Pravljični december

Da bi bil december res pravljichen, se trudimo vsi, učenci, učiteljice, otroci v vrtcu in njihove vzgojiteljice. Najprej okrasimo okna, panoje in nazadnje tudi učilnice, postavimo smrečico, iz zvočnikov pa donijo praznične pesmi v času velikega odmora.

Letos smo se hkrati že pripravljali tudi na predstavo, ki smo jo pripravili zase in za otroke v vrtcu. Zanj je bilo treba več ur priprav in učenja. Dan pred prireditvijo smo pekli piškote, ki so se prilegli po nastopu. Seveda je tudi vrtec za nas pripravil svojo točko.

Obiskali smo tudi Pravljično deželo v Celju, ki je pustila lepe vtise. V Hotelu Evropa so nam

postregli čaj in piškote na poseben način. Preden smo odšli na zaslužene praznične počitnice, so nas v zadnjem tednu obiskali še klovn Žare, ki se je trudil, da nas je nasmejal, učenci z učiteljico Matejo Škorja, ki nam vsako leto zapojejo in prinesejo darila, ter nazadnje tudi dedek Mraz s polnim košem darov.

Dragica Uršej

PŠ VRH

Božično-novoletna prireditev

Praznično, svečano in zanimivo smo 22. decembra ob 15.30 začeli naš novoletni program.

Učenci so domiselno predstavili sence in lesket zvezdic (škoda le, da je bilo zelo sončno in jasno popoldne), odigrali glasbeno dramsko pravljico z naslovom Živali pri babici Zimi, prepevali in recitirali praznične pesmi, zaplesali v vlogi Božička, zaigrali na glasbila, z gibi in s prazničnimi kronami na glavi pa predstavili pesem Ko sveti vsi korakajo.

V tem času smo šolo, še posebej telovadnico, praznično okrasili, spekli praznične okusne piškote, za starše izdelali domiselna darila in jim poklonili praznične voščilnice. Na koncu smo si izrekli še praznična voščila ter se družili ob sladkanju in klepetu. S svojo prisotnostjo, spodbudnimi besedami in z darilom, ki nam ga je izročila, nas je razveselila tudi pomočnica ravnateljja, gospa Irena Namestnik.

Marija Kotar

KNJIŽNICA PŠ DEBRO

Boter petelin in njegova zgodba

V petek, 11. decembra, je v praznično okrašeni avli Vrta Debro potekala pravljica ura.

Tokrat sem bila šolska knjižničarka iz PŠ Debro gostja v vrtcu. Najprej so otroci rešili uganko in tako ugotovili, da bodo poslušali pravljico in pesmi o petelinu. Nato sem jim prebrala ljudsko pravljico Boter petelin in njegova zgodba, pripovedko O petelinčku ter pesmici Petelin junak in Lisica in petelin. Bili so pridni poslušalci, saj so ob fotografijah živali znali pripovedovati o tem,

kar so slišali v pravljici Boter petelin in njegova zgodba. V dar so dobili pobarvanko petelina in nato še zapeli pesmico Petelinček je na goro šel. Veselo srečanje v prazničnem decembru je zaključil vrtčevski pevski zborček s pesmico o treh dobrih možeh. Obljubili smo si, da se bomo ob novi pravljici in pesmicah ponovno družili v januarju v šolski knjižnici. Srečno v letu 2016!

Lidija Toplišek

Sveče in vse njihove tegobe

Mislím, da mi bo izdelovanje sveč ostalo v spominu. Tako malo grenkem kot tudi lepem.

Smo v 9. razredu in ker nas na koncu leta čaka končni izlet, si je denar zanj treba prislužiti. Tako smo se za letošnjo prednovoletno prodajo odločili tudi za sveče, ki jih je bilo seveda nujno treba tudi izdelati. Brez velikega oklevanja sem se odločila, da jih bom pomagala narediti, predvsem zaradi tega, ker sem njihova velika ljubiteljica.

Bila je sreda, zelo sem oklevala, ali se po pošolskem sprehodu sploh splača vračati v šolo in delati sveče. Na koncu sem se odločila iti, a sem vseeno malo zamudila. V učilnici je vladala čudna tišina. In zelo napeto ozračje, kar se mi je zdelo malo nenavadno. Kmalu se je izkazalo, da moji vtisi niso bili napačni. Moja delavska klapa je bila precej glasna, kar je gospo učiteljico in še druge v

razredu upravičeno zmotilo. Ker je bila moja družba tudi malo nerodna, se je vosek polil po električni plošči, na kateri smo ga segrevali. Lahko rečem, da smo imeli veliko srečo, da nam alarma kljub zajetni količini dima ni uspelo sprožiti, a so zato nastopili tisti trenutki, ko bi si z veseljem zamašili ušesa ali se, če bi se dalo, pogreznili v zemljo.

No, ampak to ni bil konec naše kariere, to obdobje bi imenovala zgolj začetniška smola. Po njej je imela izbrana družba prepoved izdelovanja, jaz pa sem lahko nadaljevala delo in v bolj umirjenem ter sproščenem vzdušju je nastalo nekaj sveč, ki smo jih kasneje prodali.

Ajda Kostevc, foto: Andrej Gobec

PŠ DEBRO

Navdušili starše

Bližali so se božično-novoletni prazniki.

Vse je bilo v pričakovanju. Učenci od prvega do petega razreda PŠ Debro smo pripravili nastop za starše v telovadnici naše šole. Želeli smo pričarati praznično vzdušje. Na nastopu smo peli, plesali, igrali razne igre, deklamirali in imeli lutkovno predstavo. Zelo smo se zabavali in nasmejali starše.

Sara Čopar in Lea Šafarič

